

POKÁNÍ - UKÁZKY

Barbora pocítila na šíji závan vzduchu, jak se otevřely dveře – někdo vešel dovnitř. Vůbec se nad tím nepozastavila, avšak ve chvíli, kdy prostorem zaduněl tvrdý mužský hlas, strnula. Nejdříve spíš překvapením – šok se dostavil později.

„Ani hnout, tohle je přepadení!“

V dospělých by se krve nedořezal a zarazil se dokonce i Adámek, který ještě nemohl chápat, k čemu došlo. Barbora sebou škubla a otočila se - její oči zaměřily ocelový předmět, který svíral v pěsti brunet s tmavými brýlemi na očích a bavlněným šátkem přetaženým přes nos.

Revolver?

On... je ozbrojený!

Může jim ublížit, postřílet je.

S hrůzou si připomněla pár mediálně propíraných případů, kdy nějaký psychopat zabil lidi, kteří se mu v nesprávnou chvíli připlétli do cesty. Nevinní svědci zločinu, co se ráno probudili, aby prožili další běžný den, ale už nikdy se nevrátili domů.

Skončí teď taky tak?

Ona nebo ostatní lidé, kteří tady jsou? Kromě dvou úřednic si všimla ještě sotva dvacetiletého blondatého mladíka v uniformě ostrahy. Vypadal dost vyplašeně. Kdoví, zda byl vůbec zaměstnavatelem na podobné situace vyškolený – zdálo se, že spíš ne. Každopádně nijak nezakročil, což ale asi bylo v danou chvíli rozumnější. Podle všeho nebyl vybavený adekvátní zbraní, takže by nic nezmohl. Pouze by riskoval vlastní krk.

Navíc byl sám ještě skoro dítě.

Barbořiným mozkiem problikla myšlenka, že by mohla nenápadně vylovit mobil a zavolat tísňovou linku, ale na to zločinec, navlečený do ošoupané, ale robustní pilotky s typickými kapsami, samozřejmě pamatoval.

„Všichni hod'te telefony na zem. Hejbněte kostrama!“ Zařval. Nikdo se ani nehnu, což ho zjevně popudilo. Švihl paží a bez varování vystřelil do stropu. Rána byla rovným dílem ohlušující jako děsivá, takže přítomné ženy vykřikly. Adámek spíš úlekem zatajil dech a vrhl pohled na mámu, která k němu instinktivně natáhla ruku a v útěšném gestu, přestože sama cítila paniku, stiskla drobné předloktí.

Barbora periferním zrakem zahlédla pokladní, která nenápadně sunula dlaň po dřevěném pultu. Pochopila, že hledá tlačítko, s jehož pomocí by mohla přivolat pomoc. Věděla, že bankovní domy jsou tímto bezpečnostním zařízením vybavené a modlila se, aby si lupič na rozdíl od ní ničeho nevšiml.

Bohužel to tak docela nevyšlo.

„Kurva, co si myslíš, že děláš?“ zaburácel muž a vypálil novou kulku, čímž pokladní proměnil ve ztuhlý rampouch. Hned nato k mladé ženě přiskočil a udeřil ji pěstí do obličeje. Zaúpěla bolestí a skácela se k zemi jako hadrová panenka. „Svině,“ ucedil a obrátil se k úřednici, která šokovaně seděla proti Barboře.

„Zamkni!“ poručil jí.

„Já... Já nemůžu,“ hlesla, ale zakuklenec výhrůžně mávl zbraní v gestu naznačujícím, že pokud neposlechne, bude střílet dál.

„Jasně, že můžeš!“ zvýšil hlas. „Dělej, jinak to do tebe rovnou napálím!“ Znovu zakomíhal revolverem, čímž ženu konečně přesvědčil k akci. Přikývla.

„Ať se ty posraný dveře ani nehnu. Nikdo se nedostane dovnitř ani ven.“

Roztřeseně vstala a bez dalších slov splnila příkaz.

Barboře se točila hlava a mátožně sledovala, jak se zhroucená pokladní, které po tváři stékal pramínek krve, snaží posadit.

„Zvedni prdel, okamžitě!“ obrátil se nyní na černovlasou ženu, která po uzamčení provozovny znovu upadla na židli. Hodil po ní nenápadnou sportovní kabelu na zip. „Narvi tam všechny prachy, co jsou v sejfu!“ Když se nepohnula, znovu natáhl kohoutek. „Mám ti ustřelit hnátu, abys udělala, co říkám?“ dodal výhrůžně.

„Ne... ne, prosím, už nestřílejte. Já... jsem tak vystrašená, že jsem zapomněla kód...“

„Nevymýšlej píčoviny!“ zavrčel muž. „Jestli v tý tašce nebudu mít do tří minut love, přísahám, že z tebe udělám cedník!“

V tu chvíli se kupodivu vzpamatoval mládenec z ochranky. „Neubližujte jí,“ oslovil roztřeseným hlasem útočníka. „Vzpomene si, jenom jí dejte trochu času...“ drmolil.

„Ty drž hubu!“

Mladík polkl, ale zatím se nevzdal. „Jenom se snažím vysvětlit... chcete prachy... nemusíte nikoho zabíjet... To vám nepomůže. Všechno si zkomplikujete, jestli vás chytnou.“

V tu chvíli lupiči došla trpělivost, nebo ho rozvzteklilo, že ten kluk vyslovil eventualitu, která naznačovala jeho dopadení. Udělal bleskovou otočku a vzápětí třeskl další výstřel.

Blondřák vyvalil oči a shlédl k rudé skvrně, která vykvetla na hubeném hrudníku. Střela téměř přesně zasáhla srdce, takže během dvou vteřin zvadl a jeho tělo s dutým úderem dopadlo na mramorovou podlahu. Barbora, zírajíc na rychle se zvětšující louži krve pod mrtvým, bezhlesně otevřela ústa. Hlas se jí zarazil v hrdle.

Barbora ani později nevnímala cvrkot, jenž doprovázel ošetření raněných a ohledávání místa činu. Unikl jí také převoz těla zastřeleného mládence, o kterého se postaral koroner. Zůstala u lehátka s Adámekem, dokud za ní nepřišel jeden ze záchranářů s tím, že chlapečka přemístí do márnice.

Opět se rozeštkala, když jí došlo, že její děťátko skončí ve studeném boxu, kde jeho tělíčko navěky vychladne. Jak ráda by se tam nechala zavřít s ním! Což samozřejmě nešlo, nikdo by jí to nedovolil.

Bude muset synka opustit, dříve nebo později... s tím se nedalo nic dělat. Jenže... dokáže to? Nechá ho samotného?

Ale on je po smrti, připomněl jí neúprosný vnitřní hlas. Nezáleží na tom, kam ho uloží. Adámek už nic necítí, nemůže.

Oči, vypálené slzami doruda, zastřela mlha, zatímco sledovala, jak sanitář manipuluje vozíkem, aby ho vyvezl před budovu. Držela Adámka za vláčnou ručku a pochodovala vedle lehátka, dokud se neocitli u dodávky, do které chlapce naložili. Rozumělo se samo sebou, že pojedou s ním – jeden z lékařů jí automaticky pomohl nahoru.

V sanitce z ní pak postupně vydoloval osobní údaje, které budou potřebovat jeho kolegové, až dorazí do cíle. Se sevřeným hrdlem mu vyhověla; netušila, jak je možné, že si vybavuje vlastní nebo synovy nacionále.

Někdy mezitím se také nechala přesvědčit k aplikaci sedativa - pochopila, že jeho odmítáním ničemu nepomůže. Byla tak zdrcená, že injekci skoro ani nezaznamenala, účinky léků se ale dostavily dřív, než dojeli do nemocnice.

Barbora zčásti otupěla a bolest se tak zdála o malý stupínek snesitelnější. Nejspíš dostala opravdu silnou dávku, protože později vyschl i neutuchající příval soli zpod jejích řas. Pohybovala se jako robot, a když byla po čase vyzvána, aby se s hošíkem rozloučila, dokonce ani neprotestovala. Ochablé tělíčko v zakrvácených šatech bylo krutou připomínkou její ztráty, a ona už se vlastně ani nechtěla dívat do neživé tvářičky.

Připadalo jí zvláštní, jak je nyní jiná...

Jako by si Adámek přestal být podobný, jeho rysy se podivně roztekly. Možná za tím stály povolené svaly, anebo šlo o pouhou iluzi?

Těžko říct.

Každopádně se Barboře nakonec i malinko ulevilo, když jí pojízdné lůžko se synovou mrtvolkou zmizelo z dohledu. Dopadla ztěžka na bílou polstrovanou lavici, protože jí došly síly, a pokoušela se zachytit své myšlenky.

Nedařilo se. Létaly její hlavou jako roj pomatených vos, neudržela jedinou z nich. A ani nedávaly smysl.

„Paní Niesnerová, shání se po vás manžel,“ oslovil ji náhle kdosi. Rozhovory s lékaři už měla za sebou, nečekala, že za ní ještě někdo přijde. Pomalu zvedla obličej, dosud skloněný k linoleu, a zacílila pohled do tváře blondřaté lékařky, která k ní promluvila.

„Manžel?“ zopakovala trochu zmateně.

„Ano. Právě volali z recepce, že ho sem posílají.“

„Aha.“

Jak se Ludvík dozvěděl, že je tady? Až nyní si uvědomila, že její mobil zůstal v bance, vůbec ji nenapadlo se po něm pít. Stejně jako po ostatních věcech – nechala na židli u přepážky kabelku i s peněženkou a doklady.

Hmotné statky ji přestaly zajímat.

Zrovna tak jako její muž.

Vždyť... kdyby ji do té banky neposlal, Adámek by žil, problesklo nyní otupělou myslí. Je to jeho vina! Jenom jeho.

Srdcem se rozlila vlna nenávisti.

Nikdy, nikdy, do nejdelší smrti mu to neodpustí.

Barbora se Sodomovi nechtěla ozývat aktivně, ačkoli v ní poté, co dospěla k rozhodnutí využít ho pro svůj záměr, vřela netrpělivost. Musí to ale vydržet, alespoň přiměřenou dobu. Určitě napíše.

V opačném případě by se musela ztrapnit a učinit vstřícný krok, a pokud se Matěj mezitím rozmyslel a hodlá snahu dobýt její srdce vzdát, udělala by ze sebe blázna. Jenže se může stát,

že jí nic jiného nezbuďte. A koneckonců už s ním potom nikdy nepřijde do styku, takže ostudu přežije.

Nehledě na to, že on ze sebe dělá hlupáka už hezky dlouho. A nevádí mu to. Zkrátka si budou kvít.

Barbora však doufala, že na podobný scénář nedojde. Pokud by ji odmítl, půjdou totiž její plány k čertu. A ona potřebuje chlapa. Nebo spíš oběť, protože o partnera jako takového nestojí. Ale strpí ho, protože pouze pokud bude mít mužský protějšek, který je řádně zabezpečený, může požádat o adopci.

A o to Barboře šlo.

Před několika lety, když se jí stále nedařilo přijít do jiného stavu, tyto věci s Ludvíkem diskutovali a zjišťovali podrobnosti. Především tedy ona, jelikož kvůli manželově zaneprázdněnosti zůstal průzkum jako vždy na Barboře.

Tenkrát všechno ověřovala a pravidla adopce by ještě dnes dokázala vyjmenovat jedno po druhém - i kdyby ji probudili uprostřed noci z hlubokého spánku. Věděla přesně, jaká kritéria musí splňovat, aby dostala do péče dítě.

O sobě nepochybovala, úředním sítím by prošla. Bere sice antidepresiva, ale není nikomu nebezpečná a chová se zodpovědně. Léky na duševní problémy koneckonců užívá kdekdo. A že se rozvedla? Co na tom? Ten akt proběhl v klidu a když to vezme do důsledků, příčina vztahového rozvratu tkvěla v manželově nevěře. Žádost podával Ludvík, Barbora je tedy z obliga. Detaily nikdo nezná a ona se před žádnou institucí nehodlá chlubit tím, jaký podíl na rozpadu manželství měla.

Výdělečně činná je a když na to přijde, zapracuje i na tomto bodě. Zvýší úsilí, aby její daňové přiznání vypadalo reprezentativněji. To půjde - bude-li mít motivaci, zvládne i nemožné. Přetaví se z beznadějně trosky v perspektivní ženu. Budoucí matku.

Jen potřebuje získat ten důležitý, zákonem vyžadovaný protičlánek.

Teď ho má v hledáčku a ani pro to nemusela nic udělat, objevil se sám. Nyní zbývá zjistit o něm víc podrobností, především s ohledem na zabezpečení. Na to budou úředníci klást velký důraz. Dítě musí jít do rodiny, která se o něj postará nejen po stránce výchovné a citové, ale také materiální.

O to jde orgánům, které adopci posuzují, skoro nejvíc...

A Sodoma má možná solidní zaměstnání, ačkoli ho nejprve zařadila do škatulky chud'asů. Vůz, který označil jako firemní, nebyl žádná šunka, jak musela uznat. Nějakého „hej nebo počkej“ by nadřídění do Passatu neposadili. Možná je vrcholový manažer nebo přímo jednatel nadnárodní společnosti? Není vyloučeno, že zastává vysokou funkci, odpovídalo by tomu i kvalitní oblečení. Kdepak, v tomto směru by se neměla strachovat, že pikle, které kuje, ztroskotají na financích.

To by byl totiž vážně gól.

Ale nesmí se zaobírat případnými komplikacemi. Zkrátka si Matěje Sodomu prověří, a potom se rozhodne pro definitivní strategii. Zahájí frontální útok, pokud tedy tu akci nebude muset odpískat.

Až v autobuse si Barbora uvědomila, že jí Matěj jako obvykle vůbec nenabídl odvoz.

Není to špatné znamení? Asi ano...

Opět ji začalo mrazit v zádech a v duchu si vynadala za ukvapené jednání. Kdyby zůstala, třeba by nakonec našli společnou řeč. Teď bude Matěj dumat, jestli mu stojí za to žít se ženou, která se chová jako trucovitý fracek a k tomu trvá na adopci a velké rodině.

Několika dětech...

Tohle prohlášení ho obzvlášť vyděsilo, toho by si všiml i slepý. Neměla se tak odkopat, kdyby zůstala u toho jednoho, možná by si na tu myšlenku časem zvykl. Koneckonců by jí i stačilo, když na to přijde.

Barbora honem zkontrolovala mobil – třeba Matěj napsal nějakou vstřícnou zprávu? Omluvil se? Udělal první krok k usmíření... A ona se tím pádem nebude muset pít po novém muži.

Displej byl ale čistý, nikdo ji nesháněl. Takže je taky naštvaný. Nebo hůř, skoncuje s ní.

Tu flašku teď hernajs vážně potřebuje, a odšpuntuje ji rovnou v předsíni. Skoro se rozbrečela, když si připomněla důvod, proč chce omámit hlavu.

Po několika zastávkách konečně vystoupila a zamířila k supermarketu. Vozík si nebrala, taky k čemu, když jde pro jednu jedinou věc. Vešla do vestibulu, aniž se pořádně rozhlížela, což zapříčinilo, že málem narazila do překážky, která jí zkrížila cestu. Jen tak tak se vyhnula kolizi a shlédla dolů, aby zjistila, s čím měla tu čest.

A v hrudi se jí zastavil dech. Kočárek...

Růžový jako jahodová zmrzlina, zkrátka nádherný. A jeho obsah byl pro Barbořiny oči ještě mnohem lákavější.

Holčička, jejíž věk odhadla na přibližně půl roku, měla v pusince dudlík stejné barvy jako její vozítko, a čepička se svetríkem byly o jeden dva odstíny světlejší. Hotové cukrátko, ztělesnění roztomilosti... Jedna drobná ručka stáčela prstíky do miniaturní dlaně, zatímco druhou jako by Barboře miminko mávalo. Buclaté tvářičky kypěly zdravím a děťátko na ni upíralo důvěřivá šedá očka orámovaná dlouhými řasami. Všimla si i lehce zvednutého, souměrného nosíku.

Celá se rozechvěla láskou.

To dítě bylo tak... božské!

I na téměř metrovou vzdálenost cítila jeho sladkou, mléčnou vůni. Dovedla si představit hebkost pokožky. Skoro jako by se vrátila v čase o nějakých sedm let zpátky. Takhle nějak vypadal Adámek, rozdíl byl snad jedině v barvě vybavení.

Rázem zapomněla na důvod, proč do obchodu šla. Naopak, v její hlavě se vylíhla neodbytná myšlenka, která způsobila, že se Barbora skoro až roztrásla napětím...

Vždyť to miminko je dočista samo. Kde má matku? Nechala ho tady snad jenom tak odstavené a v klidu si odešla nakoupit? Je normální?

Musí přece počítat s tím, že se může cokoli přihodit, jakákoli hrůza. Barbořina představivost se rozjela na plné obrátky.

Přižene se cizí pes a pokouše ho.

Taky se může přikolébat nějaký opilec, případně rozdovádění pubertáči nebo feťáci... a ublížit mu.

Ovšem potom existuje ještě jedna varianta - právě ta, která Barboře kolovala mozkiem, a již se nedokázala zbavit.

Lidi jsou nevšimaví. Hledí si svého. Vědí houby, kdo s tím miminkem do supermarketu přijel. Na dohled není živá duše, která by ho třeba zpovzdálí hlídala. Skutečně to vypadá, že je zcela bezprizorní.

A tím pádem... k dispozici.

Pokud ten kočár popadne a odjede s ním, nemusí ji nikdo zaregistrovat. Bude to vypadat, že to ona je mámou té dívenky. Odveze si holčičku domů a dosáhne svého cíle i bez Sodomy.

Bude mít miminko. Nikomu ho nedá, celý svět jí může políbit šos, nikdo se nedozví, jak k němu přišla.

„Tak já vám tedajc něco povim,“ zvedla Pavlasová vítězoslavně hlavu. „Moc dobře si pamatuju, že ste ten večer, co se mělo ztratit to děcko, něco nesla, dívala sem se z okna. Chodim spát pozdě a vstávám ve tři - no co už, starej člověk toho moc nenaspí. A od tý doby se od vás sem tam ozývá to malý. V televizi hned potom říkali, co se jako stalo. Já nad tím tenkrát moc nepřemejšlela, ale dyž sem vás dneska viděla s tím miminem, došlo mi, že to není jenom tak. A eště něco mi začalo bejt divný!“ zakomíhala prste před Barbořiným nosem, až ta pro jistotu uhnula.

„Já totiž dávám pozor, víme? Takže sem si nakonec vzpomněla na ten kočár, že ho znám. A nezdálo se mi, že by vám kámoška nedala svůj. Je to blbost. Takže sem si spojila dvě a dvě a vyšly mi čtyry. Vy tady podle mě máte tu unesenou holku. Ste totiž celá divná od doby, co vám umřel malej.“ Opět přimhouřila víčka a vybledlé duhovky se téměř ztratily za bílými řasami připomínajícími vysloužilé smetáky.

Skutečnost, že Pavlasová opět vyvolala vzpomínku na Adámkovu smrt, byla jako sůl sypaná do rány. O to víc se posílilo Barbořino odhodlaní uhájit si svůj sladký přírůstek. Svě malé – velké štěstíčko. Smysl života...

„Vymýšlíte fantasmagorie!“ Její hlas přeskočil do fistule, což nebylo dobré. Nejradši by si vynadala, ale na podružnosti nebyl čas. Musela zapojit mozkové závity, které víceméně pospávaly, sestřelené stresem. Zato emoce jely na plné obrátky a hrozily, že brzy přehluší rozum. Barbora udělala krok dopředu a donutila tím Pavlasovou znovu ustoupit. Stará žena ztratila oporu zárubní a znatelně zavravorala.

„Chcete vědět, co teď udělám?“ spojila babka obočí v jeden výhrůžný celek a její postoj, byť trochu rozkolísaný, vyjadřoval odhodlání.

„Co?“ zaskučela Barbora.

„Půjdu za esenbákama. Policajtama, jak se jim dneska říká. Aby se na vás podívali, protože já vím, že tu něco setsakra nesedí.“ To prohlášení zaznělo jako svist meče, který Barboře co nevidět srazí vaz. Oddělí hlavu od krku a ukončí její mrzké bytí, které tak dlouho stojí za psí štěk. Bohužel právě ve chvíli, kdy se vše mohlo obracet – a už začalo - k lepšímu. Přece zrovna teď nedopustí, aby o všechno požeňání přišla...

„Nemáte důkaz,“ pronesla rádoby sebejistě a narovнала záda, jelikož si uvědomila, že se podvědomě choulí do sebe a pokleslá ramena potvrzují provinilost.

„Myslíte?“ prohodila penzistka. V jejím tónu se odrážela převaha. „Hm, pochybuju. Já sem totiž přesvědčená, že mám pravdu a vás zavřou. Malý kojenci se nekradou. Není vám hanba?“

„Víte co?“ procedila Barbora mezi zuby a měla co dělat, aby si neprokousla jazyk. „Zmizte i s těmi svými hypotézami. A neztrapňujte se na úradech, akorát se vám vysmějí.“

„Jo, kdo se bude smát naposledy, budu já,“ vycenila Pavlasová věkem a nejspíš i špatnou hygienou vykotlané zuby. Barbora se v tu chvíli nedokázala ovládnout, před očima měla rudo.

Aniž nad tím aspoň krátce zauvažovala, udělala rychlý výpad vpřed a oběma rukama vrazila do hubených ramenou. Plnou silou, vedená bezmocnou zuřivostí a instinktem, který jí napovídal, že pokud něco neudělá, přijde o Adélku - dřív než bys řekl švec.

Bylo to nutkavé, zkrátka jednala a bez ohledu na následky přešla do obranného útoku.

Rachitická žena se zakymácela a bez opory (přestože v pudu sebezáchovy zalovila pažemi ve vzduchu) se nebezpečně přiblížila k hornímu schodu. Ošoupaná pantofle, která jí nemohla zajistit stabilitu, se smýkla a babka zděšeně zalapala po dechu. Bulvy povylezly z důlků, jelikož intuice jí nejspíš napověděla, co bude následovat.

Pavlasová nestačila ani vykřiknout, poskočila a vzápětí se zřítela na schodiště. Její tělo dopadlo na stupně z umělého kamene tvrdě - jako pytel vápna - překvapivě však bez hlasitějšího doprovodného projevu. Pouze lebka udeřila do hrany jednoho ze stupňů a Barboře se zdálo, že její uši zachytily sotva slyšitelné křupnutí.

Matějův obličej naopak zbrunátněl. „Barboro – tys vážně zešílela! Takže v tom lítáš, to se mi snad zdá. Nechalas umřít člověka a tohle dítě ti nepatří, uneslas ho!“ zabodl prst do vzduchu jen pár centimetrů od Adělčiny hlavičky. „Chápeš, že za něco takového ti můžou přišít pár let natvrdo?“

Ucouvla, nedokázala však rozlepit rty a pouze na něj třeštila oči. Nenacházela slova, byla naprosto tumpachová.

Prozradila se. Proboha, neříká se *mlčeti zlato*? Proč nedržela jazyk za zuby? Mohla si spočítat, že z ní ve zmatku vypadnou usvědčující věty. Zmohla se pouze na chraplavé: „Nikdo mi nic nepřišije...“

„Obávám se, že ano. Leda bys tu holku okamžitě vrátila a nechala se vyšetřit u psychiatra, který potvrdí, žes jednala v pomnutí smyslů. A to doufám uděláš, protože jinak jsi opravdový blázen!“

Opět udělala krůček zpět. „Ne...“ hlesla.

„Barboro!“

„Ne!“

Nevěřicně se zasmál. „Tohle nemyslíš vážně!“

„Smrtelně.“

Chvíli na ni civěl a pak zakroutil hlavou. „Chceš říct, a to doopravdy, že si to dítě hodláš nechat? Copak ti nedochází, že bude potřebovat doklady? Každý člověk musí být zaevidovaný v registru obyvatel, dostane rodné číslo a tak dále. Ta holka nemůže žít jako nějaký africký domorodec! Nejsme v divočině ani v pravěku.“

„Do toho tobě nic není,“ bránila se. „Jdi si po svém. Nemám zájem o tvoje rozumování.“

„Tady nejde o rozumování, ale o to, co je správné. A tys udělala hroznou věc! Jak jsi to vlastně provedla?“

Sveřepě stiskla rty na znamení, že už neřekne ani popel. Ani tohle ho ale neumlčelo a on pokračoval ve spekulacích. „Dobrá, když chceš hrát němou, prosím. Já odpovědi slyšet nemusím. Zajímat budou policii. Doufám, že se tam přihlásíš co nejdříve, protože jestli ne, upozorním na tebe úřady já. Když nemáš rozum, někdo ho mít musí. Je mi líto, ale pokud ti hráblo, což je očividné, měla bys poslechnout mou radu, udat se a zajít za odborníky, protože bez doktora se dohromady nedáš.“

Teď už se cítila skutečně zahnaná do kouta. Matěj se tvářil jako samosoudce a ona tušila, že si pevně stojí za každou vyřčenou hláskou. „To neuděláš,“ zašeptala. „Adélku mi vzít nesmíš!“

„Adélku...“ Protřel si dlaněmi obličej. „Proboha, jak to, že jsem za dvanáct měsíců nepoznal, co jsi za cvoka?“ Pak se na ni podíval zpříma. „Takže se nepřiznáš?“

„Ne!“ V hlavě jí hlasitě hučelo - přestávala ovládat jak své myšlenky, tak jejich směřování. Zorné pole se zúžilo a hrdlo vyschlo, přesto najednou pocítila nával energie. Na povrch vyvěřely pudy.

„Dobře. Postarám se o to já.“ Matěj ještě jednou potřásl hlavou a potom se obrátil k odchodu. „Sbohem,“ prohodil téměř nezúčastněně a Barbora zaslechla, jak k jejím uším doléhá ozvěna jeho kroků.

Tohle nesmím dopustit, proběhlo točící se hlavou, když shlédla k Adélce, která v závěru vzrušeného rozhovoru kupodivu usnula. Vypadala jako andílek. Sladký, nevinný, vymodlený.

Ne. Tentokrát se o své dítě připravit nenechá. Existují přece možnosti, jak to zařídit... Zadívala se směrem ke kuchyni a odložila miminko na sedačku. V úzké nise vedle ledničky totiž zahlédla jeden konkrétní předmět, který mohl posloužit jejím záměrům. Neváhala ho popadnout a bez dalšího zdržování vyrazila za Matějem.

Ve chvíli, kdy dálkově otevírala bránu, cítila, že má vyhráno. Projela dovnitř, opět vrata zavřela a zavezla Passat do garáže. Uvažovala, zda se má podruhé mořit s těmi devadesáti kilogramy a tahat Matěje ven, ale nakonec pouze znovu ověřila, zda je mrtvý.

Byl.

Nezaznamenala puls ani známky dechu a oči – ty přízračně vykulené bulvy – vypadaly navlas stejně, jako když je zahlédla poprvé. Dělal se jí trochu mdlo a nejdříve mu chtěla zatlačit víčka, ale neudělala to.

Vrahové vůči svým obětem ve většině případů neprojevují ani náznak piety, policie by se v tom mohla zbytečně šťourat. Musí to vypadat tak, že oběť někdo praštil, přemístil na zadní sedačky, a pak se ztratil.

Jenže... neudělá lépe, když ho přece jen pohodí vedle auta? Nebude to působit věrohodněji?

Žádný zabijak se nebude takhle namáhat – nejdříve umlátí chlapa a potom tu horu masa bude cpát do auta? Jaký by k tomu měl důvod? Zkrátka bum a prásk, nechá mrtvolu ležet a zmizí...

Ano, tohle ještě musí udělat. Dostat mrtvolu ven bude snazší než v opačném případě. A tak Matěje popadla pod kolena a vykřesala v sobě všechnu sílu, která jí zbyla.

Nakonec to opravdu nebylo složité. Přibouchla dveře, nechala tělo ležet tak, jak dopadlo na betonovou podlahu a opět Adélku zavinula do vaku. Potom ji napadlo ještě něco – nesmí Matějovi nechat mobil s jejich komunikací - ať už šlo o chaty nebo esemesky. Zprávy i maily se pravděpodobně dají později stáhnout, policejní technik určitě dokáže přelstít přístup

do notebooku a nejspíš se dostane taky na servery, ale tohle už je přece jen trochu složitější operace a Barboře teoreticky tato data ani nemusí ublížit. Nejsou zas tak inkriminující.

Musí se ale krýt.

Vylovila tedy z koženého pouzdra téměř nový iPhone a strčila si ho do kapsy. Později ho taky zničí.

Nakonec za sebou zabouchla branku a pochodovým stylem vyrazila do noci. Rozbouřený adrenalin každou vteřinou opadával, takže se pomalu začala chvět přestálým stresem a na její mysl zaútočilo svědomí.

Provedla něco strašidelného.

Spáchala vraždu.

Úkladnou.

Musí se ztratit, a to co nejdříve... Přistoupí k již dříve zvažovanému opatření - co nejrychleji se přemístí na chalupu. Nebudou mít s Adélkou takový komfort jako ve městě, ale ona si poradí. Koneckonců nepotřebuje žít mezi lidmi. Spíš naopak, čím méně zvědavých sousedů, tím lépe. Ano, tohle provede, hned v nejbližších dnech.

AUTORKA

Markéta Harasimová začala knihy vydávat už během studií. Dnes se literární tvorbě věnuje na plný úvazek, stala se televizní a divadelní scenáristkou a vystupuje se svým kulturním programem pro děti i dospělé. Spolupracuje s řadou známých osobností a založila nakladatelství MaHa, kde vychází především díla začínajících českých autorů. Autorčina tvorba je laděna psychologicky a detektivně; jde až na hranici thrilleru. Táhne k akci, pádným dialogům a emotivním situacím. Z tvorby Markéty Harasimové můžeme jmenovat romány pro ženy *Osmnáct* anebo *Poháry touhy*, krimithrillery *Purpurové doteky*, *Kudlanka*, *Hedvábná past*, *Jak chutná strach*, psychologické thrillery *Slovo proti slovu*, *Doktorka Viktorie*, *Vůně noci*, *Černá vdova*, či psychologické romány *Klinická smrt*, *Volným pádem*, *Smrtný hřích*. Na kontě má interaktivní knížky pro děti *Z deníku kočička Ťapičky*, *Koťátka kočička Ťapičky* a *Putování kočička Ťapičky*, nebo humorný román pro ženy *Na kočičí svědomí*. Za zmínku stojí také knihy podle skutečných událostí *Gaslighter* a *Sudičky*. Titul *Pokání* je autorčinou v pořadí dvaatřicátou knihou, celkově devětatřicátou pro dospělé. www.marketaharasimova.cz